

Gunda Jørgensens prædiken 25. søndag efter trinitatis

Taler

Gunda Jørgensen
Sognepræst

Dato

13. november 2016

Sted

Skals og Ulbjerg Kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 17, vers 20-33

1 Et ved vi helt bestemt, og det er, at alting forgår, og livet skal mistes. Alt hvad vi kender, den hele verden, skal forsvinde. Engang. Om lang tid eller snart.

5 Riger og lande, kulturer og samfund, de opstår og forgår igen.. I verden har der været så mange historier: slægternes, folkeslagenes og enkelte menneskers historier. Utallige sprog har der været, sprog som mennesker har talt, men som ingen længere kender og forstår. Ord udtales, overleveres og – forsvinder. Religioner og gudstro opstår og glemmes igen.

10 En digter har fortalt om et møde med en rejsende langvejs fra.

Denne rejsende kunne fortælle, at han i den egyptiske ørken traf på en forvitret statue, hvor kun et par kæmpeben stod tilbage på soklen, mens et stenansigt fortrukket i en hånlige grimasse lå halvvejs begravet i sandet. På soklen stod at
15 læse: "Mit navn er Ozymandias, konge over konger. Besku mine værker, I mægtige, og I vil forfærdes..."

Det var hvad der var tilbage af Ozymandias og hans værker – midt i en ødemark af sand.

20

Han der troede, at hans magt skulle række ud i en uendelig fremtid, var ved at forsvinde i de øde sandbjerge og den totale glemsel.

25 Ingen livsform, intet menneskeværk har evigheden i sig. Alting er på vandring mod verdens ende og ud over dens kant. Uanset hvor hårdt vi slider for at fange og holde fast i tingene, så tvinges vi en dag til at give slip og lade falde. Livet er

en bunden opgave. Udfaldet er givet på forhånd. Vi er spillere i et forlods tabt spil. Det ved vi bestemt. Men noget ved vi endnu mere bestemt, og det er, at vi er her, fordi *Gud* er, selv når sole slukkes og kloder forgår. Gudsriget findes, også
30 når alt andet er borte, ligesom det findes nu, her i vor verden, her i vor tid.

Farisæerne spørger Jesus: Hvornår kommer Guds rige, hvornår bliver det virkelighed og hvordan kendes det? Du bliver ved med at tale om det, men vi kan ikke få øje på det?

35

Riget er midt iblandt jer. I lever i det alle dage, så længe I lever, siger Jesus. Gudsriget er den faste grund under jer, det er horisonten omkring jer, og det er den fremtid, som hvert øjeblik kommer jer i møde.

40 Men riget kan ikke ses, så at man kan pege og sige: her er det! Omkring det rige kan ikke tegnes grænser. Tvært imod visker Guds rige alle de grænser ud, som vi finder på at tegne.

Guds rige er her, siger Jesus. Det er her lige så sikkert som lyset findes et sted bag de gråtunge novemberdage.

45

Farisæerne havde svært ved at forstå Jesus, for de ventede et synligt, magtfuldt rige. De ventede Guds Messias, en frelser, der skulle komme i magt og herlighed og uddrive alle fjender.

50

Farisæerne håbede stærkt på en stor forandring fordi den nuværende verden forekom dem sørgelig ufuldkommen. De levede i et besat land underkastet det hedenske romerriges åg. De ville byde en voldsom forandring velkommen, også selvom
55 det betød krig. Og de havde håbet at Jesus måske var den frelser, der ville gøre alle ting nye. Men det var han ikke, ikke på deres måde, og derfor ville de af med ham. Da han var fange hos romerne, bad de voldsmanden Barrabas fri i stedet for Jesus.

60 Jøderne valgte vold og dumhed, da Jesus blev korsfæstet. Få år efter gik deres verden under, og de endte i landflygtighed og forfølgelse.

Jesu tale om gudsriget handler ikke om, at vi skal gå hen og oprette det. Selv sagde han nej til at være konge og sidde på trone. "Mit rige er ikke af denne

verden.." sagde han.

Intet samfund, intet land kan derfor påberåbe sig at være særligt gudvelbehageligt indrettet.

70

Guds rige er som et frø, der vokser, som en perle der må koste alt hvad man ejer, eller som en fortabt sjæl, der får livsmod.

75

Vi kender Guds rige som en glæde, en fortrøstning, et håb, der bærer os, mens vi giver os i kast med alt det umulige, det hårde og strenge, og det i livet, der mislykkes og går under.

Hvordan skulle vi få mod til at slås, om ikke vi troede at Gudsriget findes – nedenunder og bag ved alt det vi ser og kender.

80

Jesu svar til farisæerne kunne oversættes: Ja vist, døden er den visse udvej, men livet er endnu vissere. For livet er nu, denne dag, denne time, dette Herrens år.

85

Englebudet lød også denne dags morgen: igen tilkendes du en ny dags nåde, atter en dag får du lov til at gøre din skyldighed, og så længe du skylder noget på jorden er der ingen grund til at længes efter himlen. Det er her du er. Og verden er langt større end dit lille selv, så det kan hænde, at bedst som du slider med jordens krav, at det går op for dig at du er i Guds rige – allerede. At riget er her midt iblandt os.

90

Siden taler Jesus om menneskesønnens komme, om den store forandring, når verden er gået til ende og Gud med en håndbevægelse visker tiden ud og afdækker den evighed, som hele tiden har været her.

95

Jesus taler derom, ikke for at vi skal række ud efter fremtiden, men for at vi skal fatte, at fremtiden er Guds alene.

Vor tid, det er dagen i dag.

100

Herrens dag og menneskesønnens komme på himlens skyer, mens stjerner dør og dåner, det er den uforudsigelige dag, der kommer som lynet, der på en gang oplyser himmelhvælvet fra øst til vest.

105 Det er som i Noas og Lots dage, som syndfloden over alverden og ildregnen over Sodoma.

I Lots dage var der ikke mere at gøre. Ganske vist fortælles det, at Abraham stod sammen med Gud på højdedraget oven for Sodoma og han bad for byen, bad
110 om at den måtte skånes. "Hvis der er ti retfærdige i byen, så vil du vel ikke lade dem omkomme sammen med de uretfærdige?" "For ti retfærdige vil jeg skåne byen," sagde Gud. Men der var ikke ti, og Sodoma var fortabt. Men Guds sendebud gik ned for at hente Lot og hans familie ud, før ildregnen brød løs. De fik ingen betænkningstid og englen sagde:

115 "Se jer ikke tilbage," da de hastede ud af den dødsdømte by.

Ilden faldt over Sodoma, byen forsvandt og blev til Salthavet, det der nu kaldes Det døde Hav. Men Lots hustru formåede ikke at slippe alt det forrige. Hun
120 kunne ikke bære det bratte forbi. Hun standsede op og græd over den tabte verden. Hun så sig tilbage og stivnede ved synet. Og det fortælles om hende, som historien aldrig har givet navn, at hun stadig står der som en saltstøtte, en stor forstenet tåre, fortabt i synet af Salthavet, der fylder stedet hvor byen den lå.

125 Hun gav ikke slip. Hun gav sig ikke den uviste fremtid i vold.

Sådan minder hun os om, at vi aldrig må lade os binde af steder, af historien, af døden. For da forstener vi. Fordi vi glemte, at Guds rige *kommer*. Det er bestandig på vej imod os, mens vi går frem i denne tid, som er begrænset og til
130 låns.

Vi lever i lyset på vej imod døden. Men at vælge mørket, mens vi findes i lyset, det er vanvid, som det fortælles om de kæmper, der i tidernes morgen befolkede verden. Sagnet vil vide at disse væsener levede af lys.

135 Lyset fødte dem og nærrede dem. Men så skete det at de blev bange. Derfor skjulte de sig i huler og dunkle skove, hvor lyset ikke kunne nå dem. Og så gik de til.

140 Kæmperne valgte mørket, fordi de ikke fattede, at lyset var deres eneste livsmulighed. De bildte sig ind, at de kunne redde sig selv.

145 Gud er *vor* livsmulighed og vi lever i hans rige, uden at vi kan se det rige eller
pege på det.

Vi kan med fortrøstning bede, både morgen og aften: "Fader vor, du som er i
himlen ... komme dit rige..."

150 Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

155 **Kildetype**

Maskinskrevet manuskript

Tags

25. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

160 <https://www.dansketaler.dk/tale/gunda-jorgensens-praediken-25-sondag-efter-trinitatis>

165

170

175

180